

[K. B. Andersen.]

meget stort og langvarigt arbejde, som vil skyde afslutningen af forvaltningsnævnenes virksomhed langt ud, og det vil endelig være praktisk ugørligt at gennemføre tilbagebetaling, fordi der er sket så mange ændringer i forsikringsforholdene, og fordi en del selskaber ikke længere er i besiddelse af det materiale, der er nødvendigt for at gennemføre en sådan tilbagebetaling.

Hele dette spørgsmål om tilbagebetaling blev meget grundigt behandlet i udvalget i 1953-54. Dengang oplyste de implicerede ministerier bl. a. over for udvalget, at f. eks. tilbagebetaling for løsrøreforsikringsforbundenes vedkommende ville koste 3,5 mill. kr., medens for landbrugsbygningernes vedkommende en tilbagebetaling simpelt hen ville overstige det overskud, der var, således at der altså ingenting ville blive at tilbagebetale. Man undersøgte også dengang muligheden af at indkalde medlemmerne af krigsforsikringsforbundene til ved præklusivt proklama at melde sig med krav om andel i overskuddet, men ministeren gjorde opmærksom på, at det ville kræve en særlig lovhjælp, og endvidere ville tilbagebetaling — selv med denne fremgangsmåde, hvor det kun drejede sig om de folk, der meldte sig for at få del i overskuddet — være behæftet med så store tekniske vanskeligheder og være så ufuldstændig, at man ikke kunne anbefale fremgangsmåden. Alle de forsikringskyndige medlemmer af nævnene tog da også afstand fra denne udvej. Nu er der gået yderligere 4 år, og derved er spørgsmålet blevet endnu mere problematisk.

Der forelå i øvrigt allerede dengang fra repræsentanter for de forsikrede udtryk for megen forståelse og en meget klar stillingtagen. Jeg tænker på et par henvendelser, den ene vedrørende løsrøreforsikringen, en henvendelse, der blev fremsendt af Grosse-r-Societetets Komité, Industrirådet, Assurandør-Societetet, Provinshandelskammeret De samvirkende Købmændsforeninger i Danmark, Håndværksrådet og De danske Handelsforeningers Fællesorganisation. Det hedder i denne henvendelse — jeg beder om tilladelse til et par korte citater —:

„Det er vor opfattelse, at en tilbagebetaling af de beløb, der i gunstigste fald kan blive tale om, for så vidt angår

krigsforsikringen af løsrøre, ikke bør søges gennemført, da det må anses for urimeligt at ofre arbejdskraft og omkostninger på en tilbagebetaling, som det, efter hvad der er oplyst over for os, vil være udelukket at føre til bunds.“

I en samtidig afgivet henvendelse vedrørende bygningsforsikringen, som er fremsendt af de samme organisationer, men derudover af bl. a. Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, hedder det:

„Det er vor opfattelse, at en tilbagebetaling af de små beløb, der i gunstigste fald kan blive tale om i de to krigsforsikringsforbund for bygninger, ikke bør komme i betragtning, da vi må skønne, at det er urimeligt at ofre arbejdskraft og øvrige omkostninger herpå.“

Man tilføjer, at en tilbagebetaling ville betyde udstrakt anvendelse af arbejdskraft til uproduktivt formål.

Det er altså en helt klar tilkendegivelse fra samtlige de erhvervsorganisationer, der var inde i billedet med hensyn til spørgsmålet om tilbagebetaling.

Derimod er jeg ganske klar over, at der nu som sidste gang kan dukke mange andre formål op for anvendelse af disse penge — givet mange, der i og for sig er berettigede, og ganske givet mange uberettigede. Jeg vil imidlertid stærkt håbe, at der kan blive enighed om at stå fast på de i lovforslaget angivne formål, der danner en helhed, løser opgaver, som ikke uden videre kan ventes løst ved almindelige statsmidler, og har forbindelse med de forsikrede og med forsikringsforbundenes virksomhed i den forstand, at netop i krigens år havde den nordiske tanke så stor betydning for den store del af det danske folk, som også forsikringstagerne var udtryk for — det var på den måde, vi kunne komme til at give udtryk for vort frihedshåb.

Hvis man endelig vil røre ved den foreslåede fordeling, var det måske naturligt, — det kunne ske uden at bryde den brede karakter af de i lovforslaget anførte formål — at prøve at drage foreningen Norden, der på så mange måder har været pioneren, den rolige, stiltfærdige og solide slider bag det nordiske samarbejde på snart sagt alle områder, ind i billedet, men det kan vi måske se på i udvalget.

Vi kan måske også se på, hvorledes man